

La proposta de Jordi Graupera

written by Santiago Vilanova | 27 de març de 2018

He signat la crida del filòsof mediàtic Jordi Graupera d'organitzar unes primàries per a elegir un únic candidat o candidata independentista a l'Ajuntament de Barcelona. La considero una idea positiva per superar el partidisme i les llistes tancades. Però he de dir també que m'ha semblat l'única cosa innovadora de la seva "proposta per Barcelona".

Graupera és un liberal enamorat de les ciutats globals i globalitzadores i partidari d'un creixement sense límits. "No hi ha límits per la Barcelona que ambiciono", va venir a dir en la seva prèdica al Teatre Victòria. "Barcelona ha de ser l'avantguarda del món". Avantguarda de què? No ho va detallar.

Feia anys que no veia tanta expectació per un discurs polític. Fins i tot el candidat a l'alcaldia va fer un bis, com els grans tenors, per al públic que s'havia quedat al carrer. Però, la veritat, tampoc havia vist mai tanta expectació per escoltar tantes obvietats juntes sobre com pot ser un nou projecte de ciutat. I és que difícilment un polític pot donar una alternativa al maltractat cap i casal si, prèviament, no ha fet un diagnòstic correcte. I per fer-ho ha d'escoltar les veus dels experts i científics, especialment del territori.

Segons els ecòlegs, Barcelona i la seva àrea metropolitana han superat la seva capacitat de càrrega i pateixen un impacte ambiental de més de 15 milions d'habitants i una greu pèrdua de la biodiversitat. Graupera no va fer cap proposta de com superar una governabilitat metropolitana que ha portat Barcelona a ser una de les ciutats més contaminades del planeta (amb això sí que ja és avantguardista!), fet que provoca cada any centenars de morts avançades i malalties cròniques. Una ciutat que s'ha deixat envair per un turisme de masses, pel narcotràfic i per les màfies financeres i immobiliàries que ens fan fora de Ciutat Vella. Ni una paraula

sobre aquestes qüestions que degraden la nostra qualitat de vida. Visc al Raval i sé de què parlo.

Graupera no va dir res sobre la gestió de l'aigua i de com aconseguir l'autosuficiència energètica o de com fomentar el cooperativisme i l'ecogastronomia (*slow food*); sobre com organitzar el reciclatge, política en la qual han fracassat tots els alcaldes o de com pensa domesticar o "pactar" amb els lobbies econòmics instal·lats a l'Àrea Metropolitana des dels Jocs Olímpics i que són el calvari de l'alcaldesa Ada Colau. Ni un mot sobre la fiscalitat o sobre l'impacte de l'ampliació del port.

El somni del filòsof no és una Barcelona ecòpolis. Ell defensa, amb tècniques de lideratge de Dale Carnegie, una Barcelona de creixement en un món globalitzat; un creixement, això sí, independentista. El president Pujol ja ens va vendre aquesta moto amb allò de "fer país".

Ara bé, la proposta ha servit per dir en veu alta el que la base del procés diu *sotto voce*: Tornarem a perdre la capital de la futura República catalana si no presentem una llista unitària i transversal i si no tenim un projecte de regeneració de la ciutat que millori la qualitat de vida dels barcelonins (independentistes, constitucionalistes o federalistes). La proposta de l'alcalde de fer progressar BCN en el marc del capitalisme global no la convertirà en líder de la Mediterrània i no sortirem del forat negre en el qual ens hem ficat: la dependència dels recursos fòssils, la colonització cultural anglosaxona, el domini incontrolat dels especuladors financers i la submissió a l'Estat espanyol.

Espero que les primàries independentistes tinguin un gran suport popular i siguin una realitat per discutir-li amablement al senyor Graupera el projecte alternatiu que encara no ens ha presentat.